

Lumea în care ne căutăm sensul

Flavius

Am simțit zapada vie și norocoasă
cum se întinde ca o mare de pulbere,
ochii mei o îmbracă-n relief deluros,
o mângâie pe fulgii zdrențuiți
și țese-n copaci magia îngerilor de vată
care se joacă cu formele frigului.

Urmăresc aștrii cum se adapă din apele cerului
și desenează soarta fiecărei ființe,
văd cum ne trăiesc și ne cresc
alături de copacii lunii și ai soarelui.
Timpul relativ, neobosit își pierde marginile
ca o expresie a curgerii neuniforme-n stele.

Lumea în care ne căutăm sensul
își încearcă nemurirea și n-o găsește
dar pe fiecare clipa norocoasă-l așteaptă,
pulsul zborului spre înalt
la fel cu lacrima bătrânului duhovnic
în nevăzuta palmă a lui Dumnezeu.